



# CALEA

# ÎNĂLȚĂRII



„EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL  
ȘI VIAȚA. NIMENI NU VINE  
LA TATĂL DECÂT PRIN MINE”.  
(IOAN 14, 6)

Periodic de spiritualitate și atitudine creștină ortodoxă, editat de Parohia Înălțarea Domnului, Târgu-Jiu, județul Gorj  
Anul IV, nr. 29, ianuarie, 2012

## Scrisoare... ca de la păstor la păstorii

Ai apucat să cunoști cele ce-ți voi scrie sau nu? Ești la vârsta copilăriei sau a tinereții? Sau ești la vârsta deplinei maturități? Sau poate ești la vârsta bătrâneții, depănându-ți amintirile cele plăcute ale vieții? Oricum ai fi, oricine ai fi, ... , atunci eu sunt preotul tău, părintele tău... păstorul tău!

Mântuitorul lumii, Iisus Hristos, îndeamnă pe toți păstorii de suflete (diaconi, preoți, episcopi) să fie părtași propovăduirii prin cuvânt ca urmași direcți ai Apostolilor, zicând: „Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh; învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, și iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.” (Sf. Evanghelie după Matei capitolul 28, versetele 19-20) Așadar, eu te învăț!

La cumpăna dintre ani, eu, care sunt păstorul tău, te invit să ascuți de Cel care este și Mântuitorul meu, dar și al tău. Ca și păstor al tău, eu îți doresc tot binele din lume. Poate nu știai, dar eu la fiecare Sfântă Liturghie mă rog și pentru tine. Se înțelege că doresc ca și tu să te măntuiești. Pentru aceasta însă e nevoie să vrei. Dumnezeu nu obligă pe nimeni. Drept pentru care nici eu nu pot a te obliga. De vei păstra această scrisoare ca pe ceva sfânt al tău, sau de vei arunca-o la gunoi, este numai treaba ta. Însă treaba mea este să fiu cel care te învață. Este un abecedar al cunoașterii lui Dumnezeu. Însuși Mântuitorul spune: „Cine are urechi de auzit, să audă!”

## CUPRINS:

Duminica dinaintea Botezului Domnului .....	pag. 2
Scrisoare deschisă către o fetiță .....	pag. 3
Sfaturi de la părintele Iosif Ishastul .....	pag. 3
Păhărelul cu nectar .....	pag. 4
Duminica după Botezul Domnului .....	pag. 5
Poesis .....	pag. 6
Duminica celor 10 leproși .....	pag. 7
Sănătatea duhovnicească .....	pag. 8
Duminica lui Zahau vameșul .....	pag. 9
Desenele animate, ecou al stării lăuntrice .....	pag. 10
Duminica cananeencii .....	pag. 11
Să respirăm pe Dumnezeu ca pe aer .....	pag. 11
Despre credință .....	pag. 11
Grupul parohial de tineret .....	pag. 12
Acatistul Sfintei Iuliana .....	pag. 12
Puritate .....	pag. 12



„Fericiți cei ce locuiesc în casa Ta, Doamne;  
în vecii vecilor Te vor lăuda”. (Psalmi 83, 4)

Așadar, tu pe ce poziție ești? Poate mă ajuți să afl!

Știai că îți este adresată o invitație? Iar cel care te invită este însuși Domnul Dumnezeu, care zice: „Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce crede în Mine, are viață veșnică. Eu sunt pâinea vieții. Părinții voștri au mâncat mană în pustie și au murit. Pâinea care Se coboară din cer este aceea din care, dacă mănâncă cineva, nu moare. Eu sunt pâinea cea vie, care S-a coborât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar pâinea pe care eu o voi da pentru viața lumii este Trupul Meu. Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca Trupul Meu și nu veți bea Sângele Meu, nu veți avea viață în voi. Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi. Trupul Meu este adevărata mâncare și Sângele Meu adevărata băutură. Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el. Precum M-a trimis pe Mine Tatăl Cel viu și Eu viez pentru Tatăl, și cel ce Mă mănâncă pe Mine, va trăi prin Mine. Aceasta este pâinea care S-a coborât din cer, nu precum au mâncat părinții voștri mană și au murit. Cel ce mănâncă această pâine va trăi în veac.”

Iar în timpul Sfintei Liturghii noi, slujitorii Altarelor, arătând cu mâna dreaptă către pâinea de pe Sfântul Disc și către vinul din Sfântul Potir, rostim același îndemn adresat tuturor: „Acesta este Trupul Meu care Se frânge pentru voi spre iertarea păcatelor; Acesta este Sângele Meu, al Legii celei Noi, care pentru voi și pentru mulți Se varsă spre iertarea păcatelor.” (Sf. Evanghelie: Matei cap. 26, versetele 26-28; Marcu cap. 14, versetele 22-24; Luca cap. 22, versetele 19-20; Epistola I Corinteni cap. 11, versetele 24-26)

Eu personal, când slujesc Sfânta Liturghie, la momentul când rostesc aceste cuvinte sfinte ale Mântuitorului Hristos, gândindu-mă la toți enoriașii mei, printre care fiind și tu, cu tristețe-ți simt lipsa din Sfânta Biserică.

Iar în Epistola întâi către Corinteni găsim și cum să fim față de Trupul și Sângele Domnului: „Astfel, oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat față de Trupul și de Sângele Domnului. Să se cerceteze omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. Căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind pe Domnul. De aceea, mulți dintre voi sunt neputincioși și bolnavi, și mulți au murit.” (cap. 11, versetele 27-30)

Între noi fie vorba, fiecare este unic. Deci și tu. Cu toate calitățile și defectele tale, Dumnezeu te iubește și pe tine, ca pe toți ceilalți. Drept pentru care El vrea ca tu să vrei să-L cunoști. Ne îndeamnă pe toți: „Cercetați Scripturile, că în ele aveți viață veșnică. Și ele sunt care mărturisesc despre Mine.” (Evanghelia după Ioan cap. 5, versetul 39) Dar ne și avertizează că: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.” (Evanghelia după Marcu cap. 13, versetul 31) Iar dacă nu știai, află că vom fi toți judecați după acest Cuvânt care așadar nu are moarte.

Mie îmi este ușor să mă pun în locul tău și să te înțeleg, pentru că și eu până acum 16 ani nu prea aveam treabă cu Biserica și deci nu participam la Sfânta Liturghie. Însă dacă eu am putut ca de 16 ani (ultimii 7 ca preot) să nu lipsesc de la nicio Liturghie duminicală, înseamnă că am și vrut să-mi schimb direcția în viață. Sigur că îmi doresc ca și tu să vrei.

Nu aștepta ziua de mâine, căci știi și simt că diavolul ne momește cu amânarea, știind el mai bine ca noi că, dacă apucăm să plecăm pe calea cea bună a măntuirii, ne poate pierde. Și între noi fie vorba, ziua de mâine s-ar putea să nu mai fie.

Repet! Eu sunt un biet muritor, care pot muri la noapte ca oricare om. Dar învățăturile mele nu pier niciodată, pentru că nu sunt doar învățăturile mele, ci sunt mai ales învățăturile Bibliei, adică ale Domnului Dumnezeu. Iar eu doar ți le-am transmis din toată inima, ca un fidel corespondent al volii lui Dumnezeu.

**Preot Flavius Nicolae Chivulescu**

Biserica **Nașterea Maicii Domnului** – Cornești

P.S.: Oricând îți stau la dispoziție. Ai libertatea să vrei!...

# 1 ianuarie – Duminică – Tăierea împrejur cea după Trup a Domnului; Sfântul Vasile cel Mare, Arhiepiscopul Cezareei Capadociei (Anul Nou) – Duminica dinaintea Botezului Domnului – Sf. Ev. Luca 2, 20-21; 40-52

„În vremea aceea păstorii s-au întors, slăvind și laudând pe Dumnezeu pentru toate câte le auziseră și văzuseră, după cum li se vestise. Și când s-au împlinit opt zile și trebuia să-L taie împrejur pe Prunc, l-au pus numele Iisus, cum a fost numit de înger, înainte de a zămisli în pântece. Iar Pruncul creștea și se întărea cu Duhul, umplându-Se de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era cu El. Și părinții Săi se duceau în fiecare an la Ierusalim, de Praznicul Paștilor. Iar când a fost Iisus de 12 ani, ducându-se ei la Ierusalim, după obiceiul Praznicului, și sfârșindu-se zilele și pornind ei înapoi, copilul Iisus a rămas în Ierusalim. Iosif și mama Lui n-au știut și socotind că Dânsul este împreună cu alți tovarăși de călătorie, au mers cale de o zi, căutându-L printre rude și printre cunoscuți; însă nu L-au găsit. Atunci s-au întors la Ierusalim și L-au căutat. După trei zile L-au găsit în templu, șezând în mijlocul învățătorilor, ascultându-i și întrebându-i. Și toți care-L auzeau se minunau de priceperea și răspunsurile Sale. Când L-au văzut părinții Săi, au rămas uimiți, iar mama Sa a zis către Dânsul: Fiule, de ce ne-ai făcut așa? Iată, tatăl Tău și eu, îngrijorați, Te căutăm. Dânsul însă a zis către ei: de ce era să Mă căutați? Nu știți, oare, că în cele ce sunt ale Tatălui Meu Mi se cădea să fiu? Dar ei n-au înțeles cuvântul pe care l-a spus lor. Apoi a plecat împreună cu ei și a venit în Nazaret, și le era supus. Iar mama Lui păstra în inima ei toate aceste lucruri și cuvinte. Și Iisus sporea cu înțelepciunea și cu vârsta și cu harul înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.”

## – a Duminicii: Sf. Ev. Marcu 1, 1-8

„Începutul Evangheliei lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Precum s-a scris în proroci: iată, Eu trimit pe îngerul Meu înaintea feței Tale, care va pregăti calea Ta înaintea Ta. Glasul celui ce strigă în pustie: pregătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Sale. Așa s-a arătat Ioan, botezând în pustie și propovăduind botezul pocăinței, spre iertarea păcatelor. Și mergeau la el tot ținutul Iudeii și toți cei din Ierusalim și se botezau de către el, în râul Iordanului, mărturisindu-și păcatele lor. Șiera Ioan îmbrăcat în haine de păr de cămilă, avea brâu de curea împrejurul mijlocului lui și mânca lăcuste și miere sălbatică. El propovăduia, zicând: vine după mine Cel care este mai tare decât mine, Căruia nu sunt vrednic să mă plec și să-l dezleg cureaua încălțămintelor. Eu v-am botezat pe voi cu apă, dar Acela vă va boteza cu Duhul Sfânt.”

Biserica lui Hristos cea dreptmăritoare prăznuiește la opt zile după Nașterea Domnului, Tăierea Împrejur a pruncului Iisus și pe Sfântul mare Ierarh Vasile.

Tăierea Împrejur vestește botezul creștin. Ritualul acesta se făcea la evrei de către preoți în zi de sâmbătă în amintirea scoaterii poporului ales din robia egipteană. Se practica și înaintea lui Moise și arăta că omul tăiat împrejur aparține unei comunități. De la Avraam încoace devine semn al Legământului făcut de Dumnezeu cu Avraam. Cartea Leviticului la capitolul al XII-lea ne arată că pruncul de parte bărbătească la opt zile de la naștere trebuie tăiat împrejur.

Mântuitorul a primit tăiere împrejur ca să arate că nu a venit să strice Legea, El a venit cu trup, dă pildă de smerenie și primește rana cea rânduită pentru păcat, deși El a fost fără de păcat.

„Și l-au pus numele Iisus, cum a fost numit de înger mai înainte de a fi zămisli în pântece.” (Luca 2, 21)

Tot azi prăznuim pe Sfântul Ierarh Vasile cel Mare, arhiepiscopul Cezareei Capadociei.

Născut într-o familie cu zece copii, din care cinci au devenit sfinți, din părinții Vasile și Emilia, în Cezareea Capadociei a văzut lumina zilei în jurul anului 330.

Tatăl său, Vasile, avea un frate ce se numea Grigorie, episcop într-un oraș din Capadocia. S-a căsătorit cu Emilia, o orfană săracă, al cărui tată murise martir în timpul lui Liciniu, iar mama sa murise de tânără.

În Cezareea tatăl său fusese avocat și profesor. Educația a primit-o în casă de la bunica sa, Macrina. Studiile le-a făcut în Cezareea, Constantinopol și Atena. În Atena a cunoscut pe bunul său prieten, Sfântul Grigorie de Nazianz, despre care spunea: „Se părea că avem amândoi un singur suflet, care punea în mișcare două trupuri.”

Din 370 devine arhiepiscop în Cezareea, unde, deși era

bolnav, n-a încetat să cerceteze și să îndrume pe toți preoții, suferind chiar prigoană din partea împăratului Valens. Toată viața i-a ajutat pe săraci, pe văduve, pe bolnavi, pe cei lipsiți.

În timpul foametei din 368 a dat hrană celor flămânzi, iar după alegerea ca episcop a înființat lângă Cezareea un com-

**Fondator:** Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

**Telefoane:** 0723.523.449, 0745.400.586

**ISSN** 2068 – 8350

**Redactori:**

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot Il Gheorghe Ionașcu
- Preot Constantin Runcanu
- Monica și Radu Buțu
- Cristian Ghiran
- Lavinia Blîndu
- Tiberiu Grigoriu – DTP.

**Colaboratori:**

- Mădălin Trohonel
- Magdalena Sabo
- Dumitra Groza
- Laura Bufnea
- Mihail Popa

**web:** [www.BisericaInaltareaDomnuluiTgJiu.WordPress.ro](http://www.BisericaInaltareaDomnuluiTgJiu.WordPress.ro)

**Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.**



plex filantropic ce-i purta numele „Vasiliada” și care cuprindea: biserici, spitale, leprozerii, azile pentru bătrâni, case pentru străini.

Toată viața i-a fost pecetluit de suferințe trupești, de boli, pe care le-a văzut ca o încercare, ca o curățire de păcate.

S-a mutat la Domnul la 1 ianuarie 379.

Tot azi este cea dintâi duminică din Anul Nou pe care l-am început, Duminica dinaintea Botezului Domnului.

Putem considera că este necesar să vorbim despre desăvârșirea creștină în Hristos ca scop suprem al fiecărui creștin.

Începutul desăvârșirii este curățirea de patimi, despățimirea, care se face prin pocăință, spovedanie, rugăciune și post.

Avem în această perioadă, de la Naștere până la Botezul Domnului, modele de sfințenie, prăznuite de Biserică, pe Maica Domnului și pe Sfântul Ioan Botezătorul.

Toți sfinții au dat mărturie curată despre Hristos.

Au făcut-o și cu mult timp înainte de venirea Sa, de nașterea

Sa, sfinții profeți ai Vechiului Testament. Inspirați de Duhul Sfânt au prevestit adevăruri despre persoana și lucrarea Mântuitorului așteptat. Ei au anticipat Evanghelia.

Sfântul Ioan Botezătorul, spre deosebire de ceilalți, spune că Mesia a venit. Aceasta îi este și misiunea: de a vesti că Hristos a venit. De aceea misiunea Botezătorului este unică și măreață. El Î arată lumii pe Hristos: „Iată Mielul lui Dumnezeu.” (Ioan 1, 29) El participă la „începutul Evangheliei”. S-a pregătit cu frică și cu cutremur pentru misiunea sa, vestind Mielul lui Dumnezeu, vestind Jertfa de pe Cruce și botezându-L pe Cel fără de păcat. El devine cel mai înalt model pentru asceții de totdeauna. Ne face să înțelegem că pentru a ne apropia de Hristos ne trebuie desăvârșită răstignire a trupului și a poftelor.

Suntem la început de an nou, care va fi cu adevărat nou, dacă ne vom face cu adevărat noi înșine oameni noi. Să punem la inimă îndemnul Apostolului: „Noaptea e pe sfârșite, ziua este aproape. Să lepădăm, dar, lucrurile întunericii, și să ne îmbrăcăm cu armele luminii.” (Romani 13, 12) Amin.

## Scrisoare deschisă către o fetiță

Când vei citi această scrisoare eu voi fi deja plecată din această lume, tu, în schimb, vei fi o adevărată domnișoară. Atunci nu vei mai fi o fetiță, de aceea poate te vor interesa aceste puține gânduri despre importantul subiect al iubirii, iubire care într-o zi te va lega de un tânăr. Va veni o clipă când vei simți că inima îți va bate puțin mai tare pentru acest tânăr. În vremurile pe care le trăim, lucrurile s-au cam schimbat puțin, chiar mai mult... Acum tinerii se grăbesc să trăiască viața, să acumuleze dacă s-ar putea cât mai multe experiențe și cât mai repede. Fiecare lucru însă are timpul său binecuvântat. Fii atentă, fetița mea! Mulți tineri se vor apropia de tine în numele iubirii. Este firesc, deoarece iubirea este primul lucru frumos care răsare în viața noastră. Este ca o floare ce își deschide pentru prima dată petalele în lumina soarelui, într-o dimineață primăvărată și nu știe bine, bine ce i se întâmplă și... se fâstăcește. Știi, când într-o bună zi, vor veni și ne vor spune că ne iubesc, ne vom simți flatate, înșelându-ne, pentru că ceea ce-i motivează nu este întotdeauna iubirea. Astăzi poate ne vor pe noi și ceea ce astăzi doresc, mâine pot să lase deoarece au mai văzut ceva ce le place, dorindu-și și acel lucru, numai ca să-și satisfacă pofta. Iar mâine, poimâine, când mergem la dumnezeiasca Taină a Cununii și purtăm haine frumos împodobite, dăruim un trup șifonat, fără de curăție, iar aceasta nu poate fi un lucru plăcut lui Dumnezeu.

Când un tânăr te va iubi cu adevărat, atunci să știi că iubește în primul rând sufletul tău și tu vei iubi sufletul lui. Atunci nu veți avea nevoie de nimic altceva, deoarece veți simți sfințenia în această legătură a prieteniei și cu fiecare zi care trece veți descoperi comori unul în sufletul celuilalt. O astfel de nuntă și unire nu numai că se binecuvântează, dar nu va avea de-a face cu divorțul, nici cu avorturile, nici cu nimic altceva ce se împotrivesc poruncii dumnezeiești. O astfel de cununie va aduce pe lume copii binecuvântați, ca și tine, deoarece și părinții tăi au păzit cununia lor sfântă.

Să știi că nunta departe de Dumnezeu și de Sfânta Împărățenie este departe și de virtute, având de-a face cu infidelitate conjugală, necredință, multe pericole, cu o atmosferă rea. Dintr-o astfel de nuntă ies copii ce se vor încurca cu droguri, bătaie, prietenii rele, copii ce vor merge pe un drum greșit.

Până să vină acea clipă în care vei fi sigură de iubirea ce o trăiești tu, dar și alesul inimii tale, să ai grijă! Nu te grăbi, deoarece sunt mulți tineri care nu vor decât... o bucată de carne, pentru că nici ei nu pot da mai mult.

Bucură-te, fetița mea! Să fii totdeauna pe Calea lui Dumnezeu, unde și cum Acela te vrea. Totdeauna să ai iubire pentru părinții tăi ce te-au adus pe lume, dar și pentru toți și toate. Șfii pururea al lui Dumnezeu, binecuvântat copil!

*Monahia Gavriila Papiannis – The Ascetic of Love*

## Sfaturi de la părintele Iosif Isihastul

Fiul meu, dacă iei aminte la ceea ce îți scriu și te silești pe tine însuși, vei afla mult folos. Toate acestea ți se întâmplă deoarece nu te străduiești îndeajuns la rugăciune. Deci, silește-te. Spune tot timpul rugăciunea. Să nu-ți stea deloc gura. Așa te vei obișnui cu rugăciunea și o va prelua apoi mintea.

Nu da curaj gândurilor, deoarece astfel te slăbești și te întinezi. Rugăciune, silirea firii continuu, și vei vedea cât har vei primi.

Viața omului, fiul meu, este necaz și supărare, deoarece este înstrăinare. Să nu cauți odihnă desăvârșită. Hristos a purtat crucea. Și noi trebuie s-o purtăm. Dacă vom răbda toate necazurile, vom afla har de la Domnul. De aceea ne lasă Domnul să fim ispițiți, pentru a ne încerca zelul și dragostea pe care o avem pentru El. De aceea este nevoie de multă răbdare. Fără răbdare omul nu poate deveni lucrător, nu învață cele duhovnicești, nu ajunge la măsura virtuții și a desăvârșirii.

Iubește pe Iisus și spune fără întrerupere rugăciunea

și aceasta îți va lumina calea spre El. Ai grijă să nu judeci, pentru că din cauza aceasta îngăduie Dumnezeu să plece harul și te lasă să cazi, să te smerești, să vezi greșelile tale.

Asceza, fiul meu, cere lipsuri. Lucrurile bune cu adevărat nu le vei găsi mergând la băi sau trăind bine. Este nevoie de luptă și de osteneală multă. Să strigi zi și noapte către Domnul. Să înduri cu răbdare toate ispitele și toate necazurile.

Să-ți înăbuși mânia și dorința. Te vei obosi mult până vei înțelege că rugăciunea fără atenție și fără simțire duhovnicească este pierdere de timp, osteneală fără răsplată. Trebuie ca în toate simțurile, și cele dinlăuntru, și cele din afară, să pui paznic neadormit atenția.

Să ai totdeauna frică de Dumnezeu. Să ai dragoste pentru toți și să ai grijă ca nu cumva să întristezi pe vreunul sau să faci rău cuiva în vreun fel sau altul, deoarece în ceasul rugăciunii îți va sta piedică întristarea fratelui tău.

# PĂHĂRELE CU NECTAR



## Doar c-o aripă de nea

de Elia David

Înc-o zi, și înc-o zi,  
Până când se va topi...

Apoi, tu-l vei îndrăgi!

În cădere, ca o stea,  
Praf de-argint va scutura  
Și nămeți va ridica  
din nimic...

Un fulg... voinic!



\*\*\*



Iarnă-i...

Zarzării în floare  
Dau în leagăn, pe răcoare,  
De pe boltă,  
Stea cu stea...

Una-n visul ei te ia  
Și te duce... sus,  
Pe tine!

Cât de bine!



\*\*\*



Fluturi mici,  
de catifea...

Decupați din alba filă,  
Prinși în păr de o copilă,  
Își iau zborul  
printre ani...

Azi, cumiști,  
Ieri, năzdrăvani...

\*\*\*



Parfum dulce-n odăiță...

Globuri, lumânări,  
Halviță...



Și-un năsuc ce, înghețat,  
S-a vârât într-o mânășă.

Dar afară, după ușă...

Ce-a aflat?

Că vine iară,  
O secundă stă, pe scară,  
Și privindu-l, se topește.

Fulgul lui!

Cât îl iubește!

\*\*\*



Ca un fulg, și tu, acum...  
Fără casă, fără drum...

Doar c-o aripă de nea  
Ușa din inima ta  
O deschizi  
Și te uimești!

Nas în nas...  
Cu cel ce ești!

Pagină realizată de  
Monica și Radu Buțu

## 8 ianuarie – Duminică – Cuvioșii Gheorghe Hozevitul și Emilian Mărturisitorul; Cuv. Domnica; Duminica după Botezul Domnului (Începutul Propovăduirii Domnului) – Sf. Ev. Matei 4, 12-17

„În vremea aceea, auzind că Ioan a fost pus la închisoare, Iisus s-a dus în Galileea; și părăsind Nazaretul a venit de a locuit în Capernaum, lângă mare, în hotarele lui Zabulon și Neftalim, ca să se împlinescă ceea ce s-a scris prin Isaia prorocul, care zice: pământul lui Zabulon și pământul lui Neftalim, spre mare, dincolo de Iordan, Galileea neamurilor; poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor care ședeau în ținutul și în umbra morții, lumină le-a răsărit. De atunci a început Iisus să propovăduiască: pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor.”

### Pocăința – întoarcere către Dumnezeu!

Unul din darurile pe care Dumnezeu l-a făcut oamenilor este pocăința, adică posibilitatea pentru cel care a păcătuit de a se reîntoarce la Dumnezeu și a fi primit de El. Cuvântul „pocăință” vine din grecescul „metanoia” care înseamnă schimbarea minții, a mentalității, iar în latinește se spune „mutatio mentis”, mutarea sau schimbarea minții, așa încât să privim toate în jurul nostru în relație cu Cel ce le-a creat. Ea înseamnă acțiunea de recunoaștere a greșelilor săvârșite, prin mărturisirea lor, prin părerea de rău și hotărârea de a nu le mai repeta. Exemple de pocăință găsim în paginile Sfințelor Evanghelii, printre care amintim pe cele mai cunoscute ca: Pilda fiului risipitor, femeia desfrânată, întoarcerea Sf. Apostol Petru după întreita lepădare și pocăința tâlharului răstignit de-a dreapta Mântuitorului care a dobândit Raiul. Aceste exemple sunt dătătoare de speranță și pentru noi, cei păcătoși, că de ne vom întoarce cu adevărat către Dumnezeu vom fi și noi miluiți cu dragostea Sa dumnezeiască.

Sfânta Biserică chiar are o Taină care poartă acest nume: Taina Pocăinței sau Spovedania (Mărturisirea), prin care credinciosul care își mărturisește păcatele în fața lui Dumnezeu, având ca garant pe duhovnic, în virtutea puterii de a lega și a dezlega pe care Mântuitorul a dat-o Sfinților Săi Apostoli și prin ei urmașilor lor, episcopilor și preoților hirotoniți în mod canonic până la sfârșitul veacurilor, dobândește iertarea păcatelor săvârșite după botez, împăcându-se astfel cu Dumnezeu și cu Biserica. Spovedania a fost numită și al doilea botez, fiind însă mult mai greu decât primul, pentru că lacrimile pocăinței curățesc și ele păcatele făcute după botez, desigur fără a compara cele două botezuri ca valoare. Pocăința este împrăștierea botezului, întoarcerea de la starea

cea potrivnică firii la cea după fire, cu alte cuvinte de la starea supusă diavolului, cea împotriva firii create de Dumnezeu, la cea după fire prin nevointă și durere. Pocăința este părăsirea păcatelor dinaintea care s-au îmbibat în ființa omului și curățirea ei de toate patimile, obișnuințele, dorințele și gândurile ei. Căci lucrarea pocăinței constă în acestea trei, spune Sf. Marcu Ascetul: paza gândurilor (curățirea lor), rugăciunea neîncetată și răbdarea necazurilor.

Mântuitorul își începe activitatea publică în momentul în care primește Botezul de la Ioan în Iordan, după ce calea Sa a fost pregătită de Sf. Ioan și a fost arătat lumii ca Cel care botează cu Duhul Sfânt și cu Foc, mărturisit de Dumnezeu Tatăl ca Fiul Său, mărturia Tatălui adevărată de Duhul Sfânt pogorât în chip văzut, ca un porumbel – simbolul păcii și al împăcării aduse de Hristos Domnul și vestite de îngeri încă de la Nașterea Sa, pentru că El este Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii. Nouă celor ce locuim în latura și-n umbra morții, fapt arătat că El merge în ținutul lui Zabulon și Neftalim, care făceau parte din Galileea, dar populația fiind amestecată era numită Galileea neamurilor, li se descoperă și ni se descoperă și nouă ca „lumină mare”. „Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8, 12), zice Domnul. Să răspundem și noi chemării Lui la pocăință prin întoarcerea noastră către El, ca să ne învrednicim ca și peste noi să strălucească lumina Sa: Hristoase, lumina cea adevărată, Care luminezi și sfințești pe tot omul, ce vine în lume: să se însemneze peste noi lumina feței Tale, ca într-însa să vedem lumina cea neapropiată. Îndreptează pașii noștri spre lucrarea poruncilor Tale, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale și ale tuturor sfinților Tăi. Amin.

**Părintele Gheorghe Ionașcu**

## Poesis

### Botezul Domnului Iisus

*Dumitra Groza*

Locuind în Galileea  
În cetatea Nazaret  
Cu Dreptul Iosif și Fecioara,  
Viața în mod discret.

Tăinuindu-Și El puterea  
Dumnezeirii reale,  
Aștepta să vină timpul  
Propovăduirii Sale.

Împlinind treizeci de ani,  
Venind vremea să vestească  
Sfintele-I învățăminte  
Pe noi să ne mântuiască,

S-a vestit către Ioan  
Cuvântul lui Dumnezeu  
Să prezinte-n fața lumii  
Pe Domnul Iisus, Fiul Său.

Duhul Sfânt cu-a Sa putere  
Șfaima sfințeniei lui Ioan,  
Au atras mulțime mare  
Împrejurul râului Iordan.

Și înaintemergătorul  
Pregătea cu stăruință  
Întoarcerea la Dumnezeu  
Prin botezul pocăinței.

Preciza că el botează  
Cu apă, dar că în mijloc,  
Este Cel Care botează  
Pe-oameni, cu Duh Sfânt și foc.

Venise din Galileea  
La Iordan Iisus Hristos  
Să se boteze cu apă:  
Ioan L-a-ntâmpinat sfios.

Izvor a toată curăția  
Fiind El fără de păcat,  
Spre botezul tuturor  
În Iordan El a intrat,

Sfințind prin a Sa putere  
Apele din lumea toată  
Prin intrarea în Iordan,  
Dar a și ieșit îndată.

Nu putea să zăbovească,  
Că El nu avea păcate,

Dar pentru noi a făcut-o,  
Că dorea să ne arate

Că prin Botez, ne e spălat  
Cu Duh Sfânt, păcatul greu,  
Cel prin călcarea strămoșească  
A-poruncii lui Dumnezeu.

Și ieșind Domnul din râu  
Cerurile s-au deschis:  
Duhul Sfânt S-a pogorât  
Ca un porumbel, peste Iisus.

Și s-a auzit glas din Cer,  
Prin care Tatăl a vestit:  
„Acesta este Fiul Meu cel iubit  
Întru Care am binevoit”.

Și astfel, Treimea Sfântă  
Deodată se arată,  
Întărind mărturia lui Ioan  
Pentru mulțime adunată.

Și a prezentat Ioan  
Prin întreg respectul său,  
Ucenicilor, la Iordan,  
Pe „Mielul lui Dumnezeu”.

### M-ai iubit, Iisuse

*Dumitra Groza*

M-ai iubit, Iisuse,  
De când m-am născut  
Cu-aceeași iubire  
De la început.

Mi-ai purtat de grijă  
Să îmi fie bine  
Și ai fost tot timpul  
Alături de mine.

Când am fost mai tristă,  
Tu spre mângâiere,  
Mi-ai întins o mână,  
M-ai scăpat de rele.

N-ai lăsat să fie  
Nori în preajma mea  
Și ai adus lumină  
Prin iubirea Ta.

Ai cules cu milă  
Spinii din cărare  
Și mi-ai pus în cale  
Câte-o mică floare.

Mi-ai sădit în suflet  
O speranță vie  
Care se transformă  
Doar în bucurie.

Mă trezesc cu gândul  
Că ești lângă mine,  
Simțindu-Ți prezența  
Nu mă tem de nimeni.

Că și pentru mine  
Ai venit în lume,  
Te-ai sacrificat  
Cu un scop anume.

Ai răbdat de voie  
Chinuri și durere,  
Scuipări, umilințe  
Și lovituri grele.

De dragul meu, Doamne,  
Le-ai îndurat toate,  
Că voiai să cureți  
A mele păcate.

Cum aș putea, Doamne,  
Să Ți mulțumesc  
Șal Tău sacrificiu  
Să îl răsplătesc?

Cred că n-ar ajunge  
Întreaga mea viață,  
Că faptele bune-s  
Ca un fir de ață.

Am trăit în lume  
Mai mult pentru mine  
Și nu-întotdeauna  
Am făcut doar bine.

Știu că nu sunt demnă  
De-atâta iubire,  
Dar Te rog din suflet,  
Să-mi dai mântuire!

Ajută-mă, Doamne,  
Să dau răspuns bun  
Că mă-apropii grabnic  
De sfârșit de drum.

Te rog cu tărie  
Să fii lângă mine  
Și în ceasul morții  
Să mă iei la Tine!



## 15 ianuarie – Duminică – Cuvioșii Pavel Tebeul și Ioan Colibașul – Duminica a XXIX-a după Rusalii (a celor 10 leproși) – Sf. Ev. Luca 17, 12-19

„În vremea aceea când a intrat Iisus într-un sat, L-au întâmpinat zece leproși care stăteau departe, și care au ridicat glasul și au zis: Iisuse, Învățătorule, fie-Ți milă de noi! Și văzându-i, El le-a zis: Duceți-vă și vă arătați preoților. Dar, pe când ei se duceau, s-au curățit. Iar unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors cu glas mare slăvind pe Dumnezeu; și a căzut cu fața la pământ la picioarele lui Iisus, mulțumindu-l. Și acela era samarinean. Și răspunzând, Iisus a zis: Au nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam? Și i-a zis: Scoală-te și du-te; credința ta te-a mântuit.”

### Să dăm slavă lui Dumnezeu!

Din această pildă oricine poate înțelege că nu este nimic care ar putea să-l împiedice pe om ca să placă lui Dumnezeu, chiar de ar fi de neam blestemat, spune Sf. Teofilact, numai să aibă voință bună. Cu alte cuvinte numai să voiască să se apropie de Dumnezeu. Lepra, care este o boală incurabilă, este simbolul păcatului care, ca și lepra, nu poate fi vindecată decât numai de singur Dumnezeu. Căci numai Dumnezeu prin milostivirea Sa putea da tămăduirea, iar preoții Legii Vechi constatau boala sau

Deci cei zece rugându-L să-i vindece sunt trimiși să se arate preoților, căci așa prevedea Legea pe care Domnul nu a venit s-o strice, ci să o desăvârșească. Preoții îi cercetau și le dau verdictul de erau curăți sau nu de lepră. Ca și atunci și astăzi preoții cercetează de este prezentă sau nu în sufletul sau în trupul nostru lepra păcatului, de care nu este nimeni curat, chiar viața lui de ar fi numai o singură zi, pentru cei care cer vindecarea de la Dumnezeu. Dar pe când se duceau ei, s-au curățit și numai unul din cei zece, care era și de alt neam, fiind samarinean, s-a întors să mulțumească Binefăcătorului său.

De aici înțelegem pe de o parte că nimeni din cei ce se întorc către Domnul nu trebuie să deznădăduiască, chiar păgân fiind, dar nici să se laude chiar de ar fi israelitean, adică din strămoși sfinți. Iar pe de altă parte reiese datoria fiecăruia dintre noi să ne arătăm recunoștința față de toate darurile pe care le-am primit de la Dumnezeu, acest lucru reieșind foarte clar din cuvintele Mântuitorului care văzând că decât unul s-a întors să mulțumească a exclamat: „Au nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt?” În toate cazurile când trecem prin împrejurări grele facem făgăduințe că ne vom schimba viața, că vom deveni mai buni, că vom duce o viață prin care să mulțumim



vindecarea. Este aceasta dovada că Mântuitorul Iisus Hristos este Dumnezeu care poate să poruncească și să dăruiască vindecarea. Fiindcă era și este o boală contagioasă, cei leproși trebuiau să părăsească comunitatea, să trăiască izolați, evitând contactul cu ceilalți semeni ai lor, trăind din mila acestora, întrucât erau considerați necurați. De aceea stăteau departe și L-au întâmpinat pe Domnul la intrarea într-o cetate, rușinându-se pe de o parte de necurăția lor și pe de alta fiind opriți de a se apropia de El. Dar ridicându-și glasul, deși departe cu trupul, ei devin aproape cu duhul, căci prin rugămintea ei s-au apropiat de Domnul, căci „aproape este Domnul de toți cei ce-L cheamă pe El într-o adevăr”, spune psalmistul, pe când chiar dacă suntem aproape cu trupul de Domnul putem fi departe cu duhul sau cu inima, căci spune Scriptura: „poporul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine”.

Iată deci că putem să ne considerăm aproape de Dumnezeu, dar în realitate să fim departe de El, iar de suntem departe de El ne putem apropia de El prin rugăciune, prin ascultarea și împlinirea Cuvântului Său.

Binefăcătorului nostru Dumnezeu, că vom face și vom drege, dar după ce Dumnezeu ne scoate din încercarea respectivă, uităm să mai ne ținem făgăduința pe care am făcut-o înainte, de aici avem și zicala că: „Recunoștința este floare rară”. Samarineanul văzând că s-a vindecat s-a întors din drumul care avea să-i dea confirmarea din partea preoților că se poate întoarce în familia sa, considerând că cel dintâi lucru pe care trebuia să-l facă este să mulțumească celui ce i-a dăruit binefacerea și de aceea „s-a întors cu glas mare slăvind pe Dumnezeu. Și a căzut cu fața la pământ la picioarele lui Iisus, mulțumindu-l”. Celui recunoscător Mântuitorul îi face și un alt dar mult mai mare decât tămăduirea trupeză și anume un dar neprețuit – mântuirea – căci i-a zis: „Scoală-te și du-te, credința ta te-a mântuit”. Acest dar pe care l-a primit el avea să-l transpună în credința și faptele și viața pe care avea să o ducă de aici înainte ca ucenic al lui Hristos.

Fie ca Dumnezeu să ne învrednicească și pe noi să dobândim acest dar pe care să-l păstrăm și să-l înmulțim prin credință și fapte bune. Amin.

**Părintele Gheorghe Ionașcu**

## Sănătatea duhovnicească

Mulți oameni cred în Dumnezeu, dar puțini cunosc din experiența lor pe Dumnezeu. Mulți merg la biserică, dar puțini se vindecă. Mulți, mai ales teologi, posesori ai diplomelor de Facultate de Teologie, au multe cunoștințe privitoare la Dumnezeu, dar puțini posedă cunoașterea lui Dumnezeu. Mulți se numesc creștini, dar puțini au sănătate duhovnicească. Dincolo de legile biologice și fizice care reglează viața, există și legi numite duhovnicești. Prin termenul legii duhovnicești nu înțeleg simplu Legea lui Dumnezeu, ci legile mistice care reglează viața duhovnicească. Mulți dintre noi suntem fascinați de legile exterioare aparente și ignorăm cu desăvârșire legile duhului. Cred că necunoașterea acestora din urmă constituie boala duhovnicească, în timp ce cunoașterea lor constituie sănătatea duhovnicească. Într-adevăr, cel care are sănătate duhovnicească privește lucrurile vieții prin altă prismă. Mintea lui este înrobite de o altă viață. Se mișcă, se poartă și se duce în altă lume. Abordează viața din alte perspective. De aceea și este de neînțeles de către mintea lumească. Acest fapt desigur nu înseamnă că creștinul care dispune de sănătate duhovnicească este insensibil la durere, nu se întristează niciodată, dar știe să mute tristețea lui la un alt nivel.

Aș vrea în continuare să dau un reper spiritual al acestei vieți duhovnicești. Pentru că Biserica prin toată viața ei se luptă să ofere oamenilor sănătate duhovnicească.

a) Cel sănătos duhovnicește se-mbată de dragostea lui Dumnezeu. Are simțuri duhovnicești și poate să perceapă dragostea lui Dumnezeu în bucurie și în tristețe, în chin și în desfătare, în numita fericire și în așa-numita nefericire. Poate să vadă dragostea lui Dumnezeu în chin și în strămoare și nu numai în bucurie și fericire. Mintea lui este ancorată în Dumnezeu și nu se schimbă, în ciuda dificultăților exterioare. Poate să se îndurereze, dar nu se schimbă. Simte dragostea lui Dumnezeu.

Și când se luptă să păstreze voia sfântă a Lui, nu o face ca să nu meargă în iad, nici ca să câștige raiul, ci pentru că se simte fiu al lui Dumnezeu și vrea să mulțumească pe Tatăl său. Chiar când creștinul vrea să trăiască în pustiu, nu o face din ură față de oameni, ci din dragoste față de Dumnezeu.

Avva Marcu a spus lui avva Arsenie: „De ce fugi de noi?”. Și avva Arsenie a spus: „Dumnezeu cunoaște că vă iubesc, dar nu pot să fiu în același timp cu Dumnezeu și cu oamenii. Oamenii au multe dorințe; nu pot așadar să las pe Dumnezeu și să merg cu oamenii”. E clar aici că rolul principal îl joacă dragostea pentru Dumnezeu. Spunea un ascet: „Vreau să merg în rai ca să nu mă vadă Dumnezeu în iad și să Se întristeze”. Cel care iubește pe Dumnezeu și vede ceea ce a făcut Dumnezeu pentru om este mistuit de această dragoste.

b) Cel sănătos duhovnicește neglijează dreptul lui ca să păstreze dreptul lui Dumnezeu în viața sa. Pentru că altă valoare are dreptatea omenească și alta dreptatea dumnezeiască. Numai cine dispune de sănătate duhovnicească poate să separe dreptatea lui Dumnezeu de evidentă nedreptate omenească. Sfântul Dorotei are o expresivă învățătură despre distrugerea pe care o creează în om îndreptățirea de sine. Dacă stăruie cineva în îndreptățirea în precumpănirea dreptății omenești, își creează premisele distrugerii, în principal a celei sufletești. E posibil ca cineva să fie nedreptățit și nu răzbuună nedreptatea, acesta primește mare răsplată de la Dumnezeu. Cine dispune de sănătate duhovnicească nu suferă când e nedreptățit de om. E posibil să-l nedreptățească. Acela însă vede legile duhovnicești care lucrează sub această evidentă nedreptate. Sfântul Marcu Ascetul are o remarcabilă învățătură asupra acestui subiect.

Cine, spune el, nu este respectat de cineva, dar nu vrea să-l biruiască în cuvânt și în gândire, „cunoașterea adevărată dobândește și credința sigură dovedește stăpânului”. Cine este neîndreptățit și nu răzbuună nedreptatea acesta primește mereu răsplată de la Dumnezeu.

Omul sănătos duhovnicește raportează totul la Dumnezeu. Așteaptă răsplată în Împărăția Cerurilor. Nu caută aici pe pământ îndreptățirea de la vreun om. Nu intră în înșelătorul cerc al justificărilor, pentru că așteaptă reabilitarea de la Dumnezeu. Se bucură și tresaltă de nedreptate. Deoarece cu cât este nedreptățit omul aici pe pământ cu atât va fi îndreptățit de Dumnezeu. Prin răbdare și bucurie nedreptatea împrumută Împărăția Cerurilor. De aceea Sfântul Marcu Ascetul precizează: „Fiind păgubit ori fiind ofensat sau fiind prigonit de cineva, nu judeca prezentul, viitorul așteaptă-l”, și atunci vei afla că acest lucru a devenit cauza multor bunătăți, nu numai în prezent, ci și în viitor. Sfântul Isaac, mai mult învață că acela care poate să respingă nedreptatea și totuși o suportă cu bucurie, „acesta a primit de la Dumnezeu mângâierea”; primește înăuntrul lui chemare și mângâiere de la Dumnezeu. Și Dumnezeu când mângâie nu se zgârcește. Mai mult, spune același, că acela care rabdă osândirile cu umilință, „acesta la desăvârșire a ajuns și de îngeri este laudat. Căci nu există nicio altă virtute așa de mare și de greu de obținut”.

În Pateric se menționează o situație a unui frate care a fost nedreptățit și s-a refugiat la avva Sisoe spunând că vrea să răzbune nedreptatea. Avva îl ruga: „Copile, nu căuta singur alinarea, ci mai degrabă lasă lui Dumnezeu cele ale răzbunării”. Fratele nu a vrut să asculte chemarea Sfântului bătrân care l-a îndemnat atunci să se roage împreună lui Dumnezeu. Au făcut următoarea rugăciune: „Dumnezeule, nu mai avem nevoie să veghezi pentru noi, căci noi înfăptuim răzbunarea noastră înșine”. Fratele auzind cuvântul acesta s-a smerit și a cerut iertare de la avva. Și totuși mulți dintre noi suntem bolnavi duhovnicește, nu cunoaștem legile duhovnicești și vrem să primim din viața aceasta dreptatea noastră, căutăm răzbunarea fratelui, nu ne încredințăm pe noi înșine lui Dumnezeu. Poate să spună oricine cu siguranță că cei sănătoși duhovnicește nu numai că nu răzbuună nedreptatea, ci se bucură peste măsură de aceasta. Deoarece în acest mod lasă posibilitatea lui Dumnezeu să lucreze. Și Dumnezeu, ca un drept care este, iubește mai mult copiii care sunt nedreptății.

c) Cel sănătos duhovnicește este stăpânit sau, mai bine zis, este inundat de smerenie.

d) Cel sănătos duhovnicește nu acceptă gânduri viclene împotriva fraților săi, ci le schimbă în bune. Peste tot vede planul lui Dumnezeu pentru mântuirea sa. Cred neclintit că din modul în care întâmpinăm gândurile, bune și rele, care vin zilnic, se vede dacă dispunem de sănătate duhovnicească. Omul sănătos nu vede deloc în jurul lui oamenii răi. Toți sunt buni, toți sunt sfinți. Acest fapt desigur poate să-l facă în ochii celorlalți prost și naiv, dar el are slava lui Dumnezeu. Și dacă din întâmplare ceilalți își ies din fire chiar și atunci îi justifică. De aceea un aghiorit se exprima că trebuie să fim o fabrică de gânduri bune.

Problema fundamentală este cum ne vom muta la alt nivel de viață, cum vom dobândi o altă percepție. Dacă ne mutăm la acest nivel în care domină viața veacului viitor, atunci nu ne vor întrista dificultățile nivelului vieții prezente. Problema fundamentală nu este să luăm o aspirină ca să înceteze durerea de cap, ci să vindecăm cauza care o provoacă. La fel se întâmplă și în problemele duhovnicești. Nu urmărim simplu să înfrânăm gândurile și să orânduim lucrurile, ci să le schimbăm în întregime. Să dobândim altă viață.

**Hierotheos Vlachos – PSIHOTERAPIA ORTODOXĂ**



## 22 ianuarie – Duminică – Sf. Apostol Timotei; Sf. Cuvios Mc. Anastasie Persul – Duminica a XXXII-a după Rusalii (a lui Zaheu) – Sf. Ev. Luca 19, 1-10

„În vremea aceea trecea Iisus prin Ierihon și iată un om bogat cu numele Zaheu, care era mai mare peste vameși, căuta să vadă cine este Iisus; dar nu putea de mulțime, pentru că era mic de statură. Atunci, alergând înainte, s-a suit într-un sicomor, ca să-L vadă, căci pe acolo avea să treacă. Dar când a sosit la locul acela, Iisus, privind în sus, l-a văzut și a zis către el: Zaheu, grăbește-te și dă-te jos, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta. Și el, grăbindu-se, s-a coborât și l-a primit cu bucurie. Când au văzut aceasta, toți cărteau și ziceau: a intrat să găzduiască la un păcătos. Dar Zaheu, stând în fața Domnului, i-a spus: iată jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor și, dacă am nedreptățit pe cineva cu ceva, întorc împătrit. Iar Iisus a grăit către el: astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, pentru că și el este fiul lui Avraam. Fiindcă Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut.”

„Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, pentru că și el este fiul lui Avraam.”

Zaheu, mai marele vameșilor, este rodul minunat al trecerii Mântuitorului prin Ierihon, în ultima Sa călătorie spre Ierusalim.

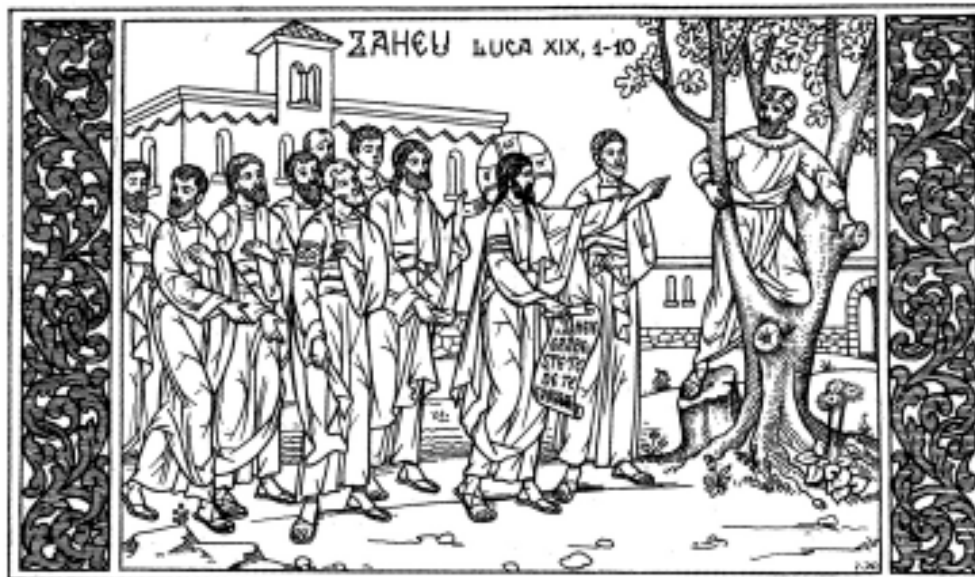
Nimic din adâncă lui Zaheu cădere nu prevestea o astfel de întoarcere la Dumnezeu. Vindecând un orb la marginea orașului, Mântuitorul Hristos intră în Ierihon cu alai mare care îl urma. Aici întâlnește pe Zaheu, care era

iudei, care asupra pe săraci și pe văduve, punea dări mari și lua bani, îl întâlnește pe Mântuitorul Hristos. Era muștrat de conștiință pentru păcatele sale, dorea o călăuză, un povățuitor care să-i arate calea spre Dumnezeu. Domnul Iisus Hristos, cunoscând frământarea lui lăuntrică, îl cheamă la Sine: „Zaheu, grăbește-te și dă-te jos, căci astăzi în casa ta trebuie să rămân.”

Domnul intră în casa unde se adunaseră averi furate de la cei săraci și văduve, ca să audă o mărturisire de conștiință ce lua asupra sa un canon: „iată, jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor și dacă am nedreptățit pe cineva cu ceva întorc împătrit!”

Zaheu urmează drumul omului care dorește să se căiască de păcate: îl caută pe Dumnezeu, își mărturisește păcatele de bună voie, își ia singur canon și este dezlegat prin cuvintele: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia.”

Spun Sfinții Părinți că păcatul cel mai greu este acela de care nu te poți lăsa, dar Zaheu ne dă pildă că poate să se dezlege cu totul de avere, de iubirea de arginți. Spune o legendă că apropiații lui Zaheu l-au văzut schimbat și l-au întrebat: „Ce ai văzut în ochii lui



și el „fiu al lui Avraam”, adică de neam iudeu, ce trebuia să fie un credincios al Legii Mozaice. Numele Zaheu înseamnă etimologic „curat”, „pur”.

Domnul îl vede urcat în dud și, deși iudeii cărteau că „a intrat să găzduiască la un om păcătos”, Știutorul inimilor și Cunoscătorul gândurilor nu ia aminte la răutatea lor, ci mai degrabă aleargă către credința cea mare a lui Zaheu. Se spune despre vameși că erau cei care strângeau taxele și impozitele pentru stăpânirea romană, de multe ori calculându-le în mod necinstit, atrăgându-și dispreț din partea conaționaliilor. Se făceau abuzuri îngrozitoare încât numele lor ajunsese să fie asociat cu „păcătos, păcătos notoriu.” Zaheu era mai marele vameșilor, era bogat, un fel de căpetenie a nelegiuitorilor care strânsese averi mari pe spinarea semenilor săi. Cu toate acestea, el dorea să vadă „cine este Iisus”. S-a cățărât într-un sicomor și de aici l-a chemat Iisus. El, cel lacom și mai zgârcit dintre

Iisus când a intrat în casa ta și ai stat în fața Lui?” El a răspuns: „L-am văzut pe Zaheu așa cum trebuie să fie”.

Așa trebuie să ne vedem și noi în fața lui Dumnezeu, căci toți semănăm oarecum cu Zaheu, toți suntem biruiți de lăcomie, zgârcenie, răutate și nepocăință. Casele noastre seamănă cu cea a lui Zaheu pentru că și la noi stăpânește mândria, grija după trup, pentru averi, desfrânare, pentru cele trecătoare. De aceea avem boli, certuri, dezbinări în familie. Dumnezeu dorește să intre și în casa sufletelor noastre, El vine la noi prin rugăciune, milostenie, pocăință. De vom plânge și noi pentru păcatele noastre în scaunul de Spovedanie, de vom face canonul rânduit și vom primi cu evlavie Trupul și Sângele Domnului, ne va chema și pe noi ca pe Zaheu altădată: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, pentru că și acesta este fiul lui Dumnezeu după dar.” Amin.

**Părintele Marius Olivian Tănăsie**

# Desenele animate, ecou al stării lăuntrice

Desenele animate sunt asociate, de cele mai multe ori, cu perioada copilăriei, cu acea perioadă în care fiecare dintre noi se putea bucura de o lume frumoasă, de o lume mai bună și mai curată. Oprindu-mă adesea asupra multora dintre desenele actuale, am ajuns să îmi pun însă întrebarea: **Câtă copilărie mai există / mai regăsim în desenele animate de astăzi?**

## Desenele animate, ecou al stării lăuntrice

Desenele animate sunt realizate de „cei mari”, pentru „cei mici”. Cei mari însă, „mari” mai mult cu vârsta, decât cu mintea și cu inima, au pierdut curăția și bucuria simplă a copiilor, ajungând să creeze desene animate potrivit stării lor lăuntrice.

De aici pot rezulta mai multe neajunsuri, cel mai periculos dintre toate părându-mi-se a fi însă acela că, prin realizarea de noi desene animate, „cei mari” pot schimba mintea „celor mici” potrivit dorințelor, patimilor și poftelor lor.

Astfel, cele mai multe dintre desenele animate actuale pot fi văzute și de adolescenți și oameni mari, în acestea apărând adesea lucruri greu de înțeles pentru mintea unui copil mic. În desenele animate actuale s-au strecurat, conștient sau nu, aproape toate patimile societății actuale, pe care un copil, de unul singur, nu le-ar percepe prea ușor.

Desenele animate actuale înfățișează o lume rea, diabolică și în stare de dezintegrare morală. Tehnologia, setea de putere, violența și trupescul constituie ingrediente indispensabile pentru desenele animate actuale. Datorită acestora, copiii ajung predispuși spre violență și insensibili la durerea celor de aproape.

Pentru influența lor puternică asupra copiilor, desenele animate au ajuns să fie văzute drept o „nouă putere” a lumii, cele mai multe dintre acestea fiind realizate în baza a nenumărate studii și cercetări, ele însumând mai multe mijloace prin care se transmit mesajele subliminale.

Comportamentul copiilor este puternic influențat de lucrurile cu care aceștia își hrănesc mintea, de cele mai multe ori, imaginația detronând cu succes realitatea. Copiii renunță la a mai fi copii, preferând să facă pe durii, într-o lume a violenței și a luptei pentru putere. Pentru aceasta, personajele fictive din desenele animate devin adesea, pentru copii, adevărați idoli și modele de urmat.

## Prezența violenței verbale și fizice, în desenele animate (studiu CNA)

Consiliul Național al Audiovizualului, în urma inițiativei de „Evaluare a reprezentării violenței în programele televizuale”, s-a pronunțat și asupra prezenței violenței în desenele animate, efectuând o monitorizare a programelor de desene animate difuzate de cele trei canale tematice prezente pe piața audiovizualului românesc: Cartoon Network, Jetix și Minimax.

Subiectul monitorizării a fost violența ficțională sub cele două forme: fizică și verbală. Forme de violență fizică: lovituri, bătaie, rănire (cu obiecte), rănire (cu arme), crimă, tortură, luare de ostateci, privare de libertate, tâlhărie, explozie, accident, violență de masă, distrugerii, altele. Forme de violență verbală: certuri, injurii, ridicare de ton,

țipăt, limbaj licențios, obscen, calomnie, insultă, ridiculizare, atac la persoană, amenințare, argou, altele.

Monitorizarea s-a desfășurat timp de două săptămâni, în perioada 01-14 februarie 2006 și a totalizat 637 de ore de emisie pentru cele trei canale. În perioada monitorizată, pe ansamblul celor trei canale de desene animate s-au înregistrat 7.581 de scene de violență, dintre care 4.908 de scene de violență fizică (65%) și 2.673 de scene de violență verbală (35%).

Dintre canalele analizate, Cartoon Network prezintă un număr mai mare de scene de violență decât celelalte două canale, atât ca violență fizică, dar și ca violență verbală. În privința canalelor Jetix și Minimax datele indică, pentru perioada de analiză un volum mai mare de violență verbală la Jetix, în timp ce la Minimax predomină violența fizică.

## Desenele animate, în căutarea copilăriei pierdute / furate

În virtutea puterii pe care încă o au, prin curăția și simplitatea lor, desenelor vechi ar trebui să li se dea șansa de a reînvia o copilărie pe care nu o mai avem, pierdută sau furată. Desenele animate vechi erau însoțite întotdeauna de mult joc. Astfel, înainte sau după fiecare episod de desene animate, copiii petreceau ore întregi în aer liber, împreună cu ceilalți copii, jucând fel de fel de jocuri. Acele desene animate nu afectau negativ comportamentul social al copiilor.

Desenele animate actuale au pierdut însă legătura cu viața reală, jocul în aer liber apărând ca „lipsit de gust”, înaintea copilului care și-a hrănit mintea cu o porție de desene animate cu roboți și violență. Iar dacă jocul încă există, el s-a denaturat într-atât de mult, încât a devenit mai mult „o luptă de stradă, la categoria mică”.

Viteza, care caracterizează societatea contemporană, s-a strecurat viclenește și în pedagogia copiilor. Astfel, nemaiînțelegând rosturile de bază ale familiei, mulți dintre părinți își doresc ca cei mici să crească rapid, nedându-și seama că îi lipsesc pe aceștia de zestrea inestimabilă a copilăriei. La rândul lor, și majoritatea copiilor își doresc să ajungă cât mai repede maturi, nedându-și seama că astfel se lipsesc de una dintre cele mai minunate și odihnitoare perioade din viața lor.

Cum să mai fie copiii copii, când părinții lor au uitat ce înseamnă să mai fii copil. Pentru ca cei mici să poată crește sănătos, nesărind niciuna dintre etapele maturizării lor, părinții trebuie să redevină copii.

Deci, pentru a putea fi alături de cei mici însă, părinții trebuie ca mai întâi să-și redescopere propria copilărie, pe care au dat-o uitării. În cazul în care unii părinți nu au avut o copilărie vrednică de adus aminte, nu cred că este târziu ca ei să înceapă acum, la maturitate, să își trăiască acea copilărie pe care nu au avut-o niciodată.

**Teodor Danalache**

## 29 ianuarie – Duminică – Aducerea moaștelor Sf. Sfințit Mc. Ignatie Teoforul; Sfinții Mucenici: Filotei, Aviv, Iulian, Romano, Iacov, Silvan și Luca – Duminica a XVII-a după Rusalii (a Cananeencii) – Sf. Ev. Matei 15, 21-28

„În vremea aceea s-a dus Iisus în părțile Tirului și ale Sidonului. Și iată o femeie cananeeancă, din acele ținuturi, ieșind striga, zicând: Miluiește-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon. El însă nu i-a răspuns niciun cuvânt; și apropiindu-se, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Slobozește-o, că strigă în urma noastră. Iar El, răspunzând, a zis: Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel. Iar ea, venind, s-a închinat Lui, zicând: Doamne, ajută-mă. El însă, răspunzând, i-a zis: Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor. Dar ea a zis: Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor. Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voiești. Și s-a tămăduit fiica ei în ceasul acela.”

### Doamne, ajută-mă!

În capitolul 10, Sf. Apostol și Evanghelist Matei istorisește că Mântuitorul îi oprise pe Apostoli să meargă în căile păgânilor, în timp ce acum El merge în Tir și Sidon care erau două cetăți păgâne. Motivul



este datorat împotrivirii fariseilor legat de bucate, vine în aceste ținuturi păgâne părăsindu-i pe cei care refuzau învățătura Lui. De altfel și păgânii sunt chemați la mântuire, dar Vestea cea bună a fost propovăduită mai întâi iudeilor ca unii ce erau pregătiți prin Vechiul Testament, și apoi a fost vestită și la păgâni, de aceea le spune: „Mergeți mai întâi către oile pierdute ale casei lui Israel”. După Înviere Domnul chiar îi va trimite pe Apostoli în chip expres la toate popoarele:

„Mergând învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, ...” (Mt. 28, 19–20). Femeia cananeeancă cere ca ea să fie miluită, deși fiica ei era cea chinuită, arătând prin aceasta că ea își împropriase suferința fiicei ei. Avem aici teme al rugăciunilor pentru altul.

Deși Mântuitorul nu-i răspunde de prima dată, apoi nici la intervenția Ucenicilor, ea stăruie și nu îl lasă pe Domnul până nu-i îndeplinește dorința ei, arătând astfel marea ei credință pentru care Domnul o scoate la iveală și pentru care o laudă. Învățăm de aici să cerem cu credință cele ce dorim a le primi de la Dumnezeu și să stăruim în cererile noastre. „Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide. Că oricine cere ia, cel care caută află, și celui ce bate i se va deschide” (Mt. 7, 7-8), spune Domnul. Deși păgânii erau asimilați câinilor datorită vieții lor necurate și închinării lor la idoli, și nu erau vrednici să primească pâinea – semnul de mare putere, care îl primeau cei care aveau adevărata credință, totuși ea recunoscându-și nevrednicia dorește fărâmiturile, vedem aici smerenia și prin aceasta credința ei cea mare, ceea ce îi va aduce nu numai tămăduirea fiicei, ci și lauda și primirea Pâinii Vieții, care este Hristos Domnul.

*Părintele Gheorghe Ionașcu*

„Toate necazurile și problemele lumii acesteia vin de la puțina lor credință: nimeni nu crede cu adevărat că Dumnezeu le poartă de grijă și atunci se ocupă ei de asta! Își fac griji pentru trai, asigurări de sănătate, de boală, adună bani pentru zile negre. Toate pentru tihna acestui trup. Dar lumea este oarbă și nu-și dă seama că doar Dumnezeu este Cel ce poartă de grijă și toate asigurările noastre sunt zadarnice! Mai poate crede oare bogatul, care are aur și argint, că Dumnezeu este Cel care-l hrănește? Iar dacă el nu crede că Domnul este Cel care-i dă pâinea cea de toate zilele, ce nădejde mai poate avea că-l va învia și-i va da împărăția cerurilor? Al cui slujitor este oare: al lui Dumnezeu sau al lui Mamona?”

## Despre credință

„Credința ta e coloana ce te susține în toate  
Dezamăgirea vine foarte des dacă nu gândești spre bine  
Nu aștepta nimic de la oameni, roagă-te, roagă-te, ..., roagă-te pentru binele lor!“  
(*părintele Gherontie Puiu*, Mănăstirea Caraiman, Bușteni)

# Acatistul Sfintei Iuliana din Lazarevo

– ocrotitoarea celor căsătoriți – 2 ianuarie –

## Condacul al III-lea

Iubitor de Hristos fiind părintele care te-a cununat cu soțul tău, după predania Sfinților Părinți v-a călăuzit să trăiești în viața de familie, sporind în iubire, în rugăciune și nevoință, ca să cântați împreună cu toți sfinții: Aliluia!

## Icosul al III-lea

Stavilă ești celor care defaimă căsătoria zicând că este o cale a poftelor și a patimilor, pentru că ai adevărit că nunta este o mare binecuvântare și un mare dar pentru cei care o trăiesc în Hristos și în Biserică, după cuvântul Sfântului Pavel, apostolul neamurilor. Și drept mulțumire îți zicem unele ca acestea:

- Bucură-te, că ai arătat că familia e drum spre rai;
- Bucură-te, că ai îndepărtat îndoiala de la cei șovăitori;
- Bucură-te, adevărire a vieții trăite după Evanghelie;
- Bucură-te, următoare a poveștelor Sfântului Apostol Pavel;
- Bucură-te, întărire a celor care aleg să se unească în Taina cununiei;
- Bucură-te, praznic al inimilor care caută să dobândească sfințenia;
- Bucură-te, floare care aduci bunămiereasmă în casele creștinilor;
- Bucură-te, sprijin al celor care se împotrivesc duhului acestei lumi;
- Bucură-te, mărturisitoare a iubirii prin care familia



- se întărește;
- Bucură-te, că gonești diavolii semănători de dezbinare;
- Bucură-te, că izgonești tulburarea și neînțelegerea;
- Bucură-te, pace a familiilor credincioase;
- Bucură-te, Sfântă Iuliana, cunună a familiilor creștine!

## Despre puritate

Condiția omului este și aceea a unei curății interioare și exterioare, a unei imaculări. După cădere, în această lume, oricât de mari și de stăruitoare ar fi eforturile noastre, suntem mereu producătorii și victimele unei murdării mai mari sau mai mici, prin păcate săvârșite în tot felul. De aceea, a și venit Hristos dăruindu-ne posibilitatea unei curățiri, atât la nivelul ontologic al firii, prin Botez, cât și la nivelul personal, prin Spovedanie. Dar dacă curăția trupească și sufletească este o condiție generală a omului, ea este parcă mai evident simțită în cazul femeii, poate tocmai datorită faptului că ea a fost creată dintr-o materie deja mult mai elaborată, nu din țărâna originară, ca Adam. Există în noi această cerință înnăscută și intimă de a atașa femeii o stare de puritate, de neîntinare... Că este așa, o dovedesc Scriptura și Tradiția Bisericii, prin exemple a unor femei căzute care au ajuns în final la sfințenie. Dacă

n-ar fi să amintim acum decât pe Maria Magdalena și pe Maria Egipteanca. Și însăși atitudinea Mântuitorului față de femeia desfrânată, ce urma să fie lapidată (Ioan 8, 3-11), ne spune acest lucru.

Sigur, condiția neprihănită nu este ușoară, cere efort ascetic și jertfă de sine. De aceea, poate, remarcă autorul Pildelor că „prețul femeii virtuoză întrece mărgeanul.” (Pilde 31, 10)

**Costion Nicolescu – Spre o cultură liturgică**

„Noi nu ne deosebim prin ceea ce suntem, ci prin morții pe care fiecare îi plânge.”

**Varujan Vosganian – Cartea șoaptelor**

## Întâlniri ale Grupului parohial de tineret „Înălțarea Domnului”

**Duminică, 15 ianuarie:** Studiu biblic – Evanghelia după Matei, cap. 21.

**22 ianuarie:** Milostenia și pomenirile pentru cei adormiți.

**29 ianuarie:** Acatistul Sfinților Trei Ierarhi.

INFO: 0727.78.16.91